

ÚJ REND

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1109

15.06.2024 (135)

Michael Kühnen

A második forradalom II. kötet: A népi állam

6. rész

Állam- és kormányforma

Nekünk, nemzetiszocialistáknak meglehetősen közömbös az állam külső formájának kérdése. A jövő népi állama egy nemzetiszocialista Weltanschauungsstaat, amelyben a párt a nemzet történelmi küldetését testesíti meg. Ez azt jelenti, hogy:

A nemzetiszocialista eszme a völkisch élet kötelező alapja. Ez a döntő tényező; ezzel szemben a formai struktúra viszonylag csekély jelentőséggel bír.

Politikai végrendeletében Adolf Hitler maga bontotta fel a benne megtestesülő állam-, kormány- és pártvezetés egységét, és szervezte át a politikai rendet egy birodalmi elnök, egy birodalmi kancellár és egy pártminiszter kinevezésével. Valójában a tisztségek ilyen halmozása nem tűnik helyénvalónak abban a pillanatban, amikor egy mindenre kiterjedő zseni - amilyen a mi Führerünk volt - már nem tartja a gyepelőt.

Hosszú távon van értelme visszatérni a monarchikus rendhez. Európa általunk szorgalmazott egyesítése, valamint a fehér faj többi nemzetével és az iszlám kultúrkörrel való szoros kapcsolat az alkotmányjog szempontjából is következményekkel jár. A népek közötti elmélyülő kötelék közös intézményeket fog szülni,

amelyek közül az első a szimbolikus közös államfő.

A német nemzetiszocialista mozgalom vezetőjének és a közös államfőnek a tisztsége közötti személyi egyesülés azonban éppoly nehezen elviselhető élettérünk többi népe számára, mint az, hogy e nemzetek közösségének e legfőbb szimbólumát csak a német nép választja meg. Másrészt a német nemzettől nem várható el, hogy más népek beleszóljanak állami életének alakításába, ha beleegyeznek egy olyan közös választásba, amely esetleg nem német államfőt eredményezne.

Itt a monarchia megfelelő kiutat kínál. Ráadásul a császárság megfelel mind a német, mind a római occidentális hagyománynak. A monarchia legitimitást és stabilitást testesít meg, és kiemeli az államfői tisztséget a nyüzsgésből és a politikai viszályokból. Így válik nyugvóponttá a folyamatosan előrehaladó forradalmak folyamatában és az örökös politikai és társadalmi változások rohanó korában.

Az egymástól oly sokáig elszakított német államrészek és határvidéki tartományok közeledésének kialakulásában a monarchia is képes volt egyesítő kapocsként működni. Összességében több érv szól a német-római birodalom mellett, mint ellene: ez a régi nyugati kérdés - káosz vagy birodalom?

A monarchista restaurációs irányzatok korábbi elutasítása a nemzetiszocialista mozgalom részéről a Willhelminus Birodalomhoz való történelmi közelségből és a reakció hatalma elleni szükséges harcból fakadt, amely szintén felhasználta sok német monarchista érzéseit a nemzetiszocializmus elleni küzdelemben.

Ez megváltozott: A monarchizmus már nem önálló politikai erő Németországban. Ezért ma már elfogulatlanul el lehet gondolkodni azon, hogy a nemzetiszocialista népi államnak nem kellene-e hosszú távon monarchikus formát adnia magának. Ha valaha is úgy döntünk - és ez nem sürgős politikai probléma, sőt nem is nélkülözhetetlen része az elképzelésünknek -, akkor csak két dologra kell figyelniük:

Biztosítanunk kell, hogy a császárság kizárólag szimbólum maradjon, és meg kell akadályoznunk, hogy a trón árnyékában a reakciós erők megerősödjenek, és önálló "birodalmi" politikát próbáljanak folytatni - a spanyol példa mutatja, milyen veszélyes lenne egy ilyen fejlődés, ahol éppen az a király, akit Franco a nemzeti Spanyolország stabilitásának garanciájaként tekintett, megnyitotta az utat a demokrácia alföldjei és ezáltal a hanyatlás felé.

Ha készek vagyunk arra, hogy az államfői tisztséget kivonjuk minden politikai vitából, és újra bevezetjük az örökletes monarchiát, akkor másrészt ragaszkodnunk

kell ahhoz, hogy a kormányfői tisztség mindig elválaszthatatlanul összekapcsolódjon az NSDAP pártvezéri tisztségével. Eredetileg a völkisch élet három szintjéről beszéltem. Az első szintet - a nemzet értelmét és feladatát - a párt alakítja, a nemzetiszocialista világgép minden időkre meghatározza, és esetleg az örökletes monarchia változatlan formája szimbolizálja.

A második szint a napi kormányzati és közigazgatási munka. Ezen a szinten két feladattal kell szembenéznünk:

- A kormánynak lépésről lépésre kell megvalósítania mozgalmunk céljait, és soha nem szabad szem előtt tévesztenie a nemzet történelmi feladatát.
- A kormánynak szembe kell néznie a magasan fejlett ipari társadalom növekvő problémáival, és meg kell oldania azokat.

Az első feladat a politikánk iránya. Ezt a párt és az állam egységével oldjuk meg.

A második feladat összehasonlíthatatlanul fontosabbnak tűnik népünk tömegei számára.

Senki ne tévedjen:

Ha népünk ismét minden reményét a nemzetiszocialista mozgalomba helyezi, az nem a mi világnézetünk miatt lesz, hanem azért, mert a demokraták és a kommunisták már nem tudnak megbirkózni a problémákkal és a válságokkal, és ebben mi vagyunk - mint eddig is - az egyetlenek, akik ki tudják húzni a szekeret a sárból.

Az embereket nem fogja érdekelni, hogy mit gondolunk a cionizmusról, hogy a monarchia vagy a köztársaság mellett vagyunk-e, hogy a kormány diktatórikus vagy parlamentáris. A nép azt fogja elvárni tőlünk, hogy tegyük rendbe a gazdaságot, küldjük haza a külföldieket, biztosítsuk az energiaellátást, győzzük le a bűnözést és szüntessük meg a munkanélküliséget - hogy csak néhány példát említsünk.

A nemzetiszocialista népi állam tehát nem lesz párt-diktatúra. Nem fogjuk megengedni, hogy kísérletező ideológusok uralják a kormányzati munkát. A kormányzat nehéz - szinte megoldhatatlan - problémákkal fog szembenézni - már csak azért is, mert vélhetően az utolsó pillanatban ismét csodákra leszünk hivatottak. Ezeket a problémákat szakértőknek kell majd megoldaniuk.

Nálunk a teljesítmény és a siker számít - nem a pártkönyv!

Ezzel véget ér a demokratikus "egyetemes zsenik" korszaka, akik tegnap még

mezőgazdasági, ma már pénzügyminiszterek, holnap pedig védelmi miniszterek voltak. Nem az "ortodoxia" a döntő, hanem a siker. Hogy a politika mégis nemzetiszocialista alapon folyjon, arról a kormányfő gondoskodik, aki egyben a pártot is vezeti. A pártnak egyébként nem feladata a kormányzati tevékenység átvétele, csupán felügyelete.

A tevékenység ezen a második szinten ugyanúgy szakma, mint a többi. Gondos képzést igényel, amiről később lesz szó, és nem ideológiai játszótér, nem a többségi döntések terepe. Ez egy népünket és történelmi küldetését szolgáló szolgáltatási vállalkozás.

Ha mindezeket az elveket betartják, a nemzetiszocializmus létrehozza az Új Rendet, és beteljesíti a Führer próféciáját:

"A nemzetiszocializmus fogja meghatározni a német történelem következő ezer évét."

2. A PÁRT

"A lázadás indokolt" - Mao Ce-tung

-

A történelmi példa: A kulturális forradalom

1949-ben Mao Ce-tung Pekingben kikiáltotta a Kínai Népköztársaságot. Ezzel véget ért a nemzeti kínaiak és a vörös kínaiak közötti hosszú polgárháború.

A nemzetiszocialista népi államról való elmélkedésünk során nem a kínai kommunista rendszer eredményeivel, sikereivel, hibáival és bűneivel kell foglalkoznunk. Hiszen eleinte úgy tűnt, hogy nem különbözik jelentősen más marxista uralmi rendszerektől, és még a Moszkva és Peking közötti szakítás Sztálin halála után is elsősorban a Kína és Oroszország közötti nemzeti kapcsolatoknak és történelmüknek volt köszönhető. Mindez ideológiailag nem érdekel bennünket. A Kínai Népköztársaság politikai történelmének csak egy eseményét vizsgáljuk, az úgynevezett "kulturális forradalmat", amellyel a maoizmus ideológiailag szakított a mozaikos kommunizmussal, és amely számunkra is jelentős.

Minden olyan világnézeti állam, amelyet egyetlen párt ural - ideológiai irányultságtól függetlenül - ugyanazokkal a döntő problémákkal szembesül :

A forradalmi párt, amely meghódította a hatalmat az államban, és világnézetét rányomta a nemzeti szervezetre, az ezt követő időszakban általában átalakul állampártként egy bürokratikus apparátussá, amelynek tagjai elsősorban a hatalom, a

kiváltságok és a minél gördülékenyebb adminisztratív munka fenntartásában érdekeltek. A forradalmi lendület elapad, a karrieristák ráerőltetik magukat a pártra, és kiszorítják az első óra idealistáit.

Ez a CPDSU problémája, ahogyan például a PNF-é, az olaszországi Fasiszta Nemzeti Párté is az volt. És ha őszinték vagyunk magunkhoz, azt kell mondanunk, hogy a Nemzetiszocialista Német Munkáspárt is részben belegabalyodott ebbe az állampárti végzetbe:

Másképp nem lehetne megérteni az "aranyfácánok" gonosz szavát, a háború végén a Gau védelmi kommisszáriumok - amelyek végül is párthivatalok voltak - időnkénti kudarcát, a kapituláció után a párt milliós hadseregének hirtelen felbomlását, a megszálló rendszert szolgáló és ma is szolgáló volt párttársak méltatlan, talpnyaló opportunizmusát, és azt, hogy előbb egy új nemzedéknek kellett felnőnie ahhoz, hogy a nemzetiszocialista mozgalom újjászületése lehetővé váljon.

Mi, fiatal nemzetiszocialisták nem tűrjük, hogy az örök képmutatók, népünk és eszménk ellenségei elítéljék és bírálják a Harmadik Birodalom pártját és államát. De nekünk magunknak is meg kell tanulnunk egymás között, hogy beismerjük a hibákat és elgondolkodjunk azon, hogyan tehetnénk jobban a jövőben - a nép és a mozgalom iránti változatlan hűségben.

Úgy tűnt, hogy a Kínai Kommunista Párt sem tudott kikerülni ebből a nyilvánvalóan elkerülhetetlen zsákutcából. De több mint egy évtizednyi totális hatalom után Mao Ce-tung egyik jelszava megdöbbsentette a kiábrándult és idealista forradalmárok millióinak tömegét, különösen a fiatalok körében, és a jóllakott, önelégült pártnagyokét:

A

lázadás

jogos!

Ez lett a kulturális forradalom jelszava. Kínán kívül csak kevesen értették meg, hogy ez a forradalom mindannyiunk számára milyen következményekkel járt. A többség számára ez egy egzotikus ország érthetetlen eseményének tűnik. A forradalmárok számára azonban, akik elkerülhetetlennek tartják, hogy egyetlen párt szervezze meg egy nép összes erejét, de akik kétségbeestek egy új "osztály", egy nagyhatalmi uralom elkerülhetetlennek tűnő kialakulása miatt, a kulturális forradalom a remény jelzőfényévé vált.

A lázadás jogos!

A történelemben először fordult elő, hogy egy győztes forradalmár kijelentette, hogy még évekkel a győzelem után is van ok a lázadásra.

A forradalmat már nem egyszeri eseményként, hanem állandó, kötelező feladatként fogták fel! Ez a kulturális forradalom igazi értelme minden forradalmár

számára. Ne mondja senki, hogy ez a kulturális forradalom "marxista ördögtől való". Mi, nemzetiszocialisták ugyanezzel a feladattal állunk szemben. Mi is azt mondjuk:

A forradalom nem a hatalom meghódítása egy forradalmi párt által, hanem egy szellemi felfordulás, amely a győzelem után is állandó elkötelezettséget és készenlétet igényel a forradalmi harcra!

A 33/34-es évek SA harcosai nem értettek mást, amikor arról beszéltek, hogy "a forradalomnak folytatódnia kell, a nemzeti forradalmat társadalmi forradalomnak kell követnie", röviden, hogy a második forradalom a forradalmi nemzetiszocializmus kötelező célja.

A lázadás jogos!

Mao Ce-tungnak ezt a felismerését, amelyet Ernst Röhm ugyanúgy mondhatott volna már 1934-ben, a kínai kulturális forradalom példájának köszönhetjük. Helyes tehát, ha a nemzetiszocializmust a Louis Napóleon és Mao Ce-tung közötti feszültségi mezőbe helyezzük. Mindkét történelmi példa elgondolkodásra készítet bennünket, még akkor is, ha joggal nem akarjuk és nem is tudjuk egyszerűen utánozni őket.

Természetesen a kulturális forradalomnak megvoltak a maga árnyoldalai is! Évtizedekkel vetette vissza Kína tudományos, technikai és gazdasági fejlődését, és menetében több köze volt a katasztrófapolitikához, mint a nemzet akaratának hordozójaként egyetlen pártra háruló feladatok felelősségteljes ellátásához. Ez azonban csak a merev dogmatikus marxista ideológia korlátait mutatja, amely a párt feladatáról olyan elképzelést hordoz, amelynek kevés köze van a nép érdekeihez.

A nemzetiszocialista mozgalom számára minden könnyebb. Nem kell olyan kétségbeesett eszközökhöz folyamodnunk, mint amilyen a kulturális forradalom volt, hogy megakadályozzuk a forradalom megszilárdulását, mert más képünk van a párt feladatáról!

A nemzetiszocialista mozgalmat a kezdetektől fogva lehet úgy szervezni, hogy az a győzelem után sem fajul el a nagykutyák uralmává. Ezt akarom a következőkben megmutatni.

A lázadás jogos!

